

# ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—  
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15  
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

## Η ΑΜΑΡΤΙΑ

Ἡ ἀμαρτία εἶνε παράβασις νόμου· ὡς παράβασις δὲ νόμου δικαίως ἐπεκλήθη σκοτία, διότι σκοτίζει τὸν πράττοντα καὶ ἐργαζόμενον αὐτήν, ἀφαιρεῖ δὲ καὶ ἀρπάζει ἀπ' αὐτοῦ τῆς διακρίσεως τὸ φῶς. Ὅτι δὲ ἡ ἀμαρτία εἶνε σκοτία, μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος λέγων· «Ἀποθνήμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους. Μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, ἡμᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε». (Ῥωμ. ιγ'. 12). Ἡ ἀμαρτία δὲν σκοτίζει μόνον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ καθίστησιν αὐτὸν δούλον τῶν παθῶν αὐτοῦ, διότι ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τὴν δύναμιν τοῦ λογικοῦ. «Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν, δούλος ἐστὶ τῆς ἀμαρτίας» (Ἰωαν. 8, 34). Εἶνε δὲ τοσοῦτον εὐπειθὴς ὁ τὴν ἀμαρτίαν πράττων εἰς τὰ πάθη του καὶ τοσοῦτον φροντίζει νὰ ἐκτελῇ τὰς διαταγὰς αὐτῶν, ὅσον οὐδὲ ὁ ἐσχατος τῶν δούλων δεσποτικοῦ καὶ αἰμοβόρου τυράννου εἶνε τοσοῦτον εὐπειθὴς εἰς τὰς διαταγὰς καὶ ἐντολάς τοῦ δεσπότου αὐτοῦ.

Ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος σκοτιζόμενος πράττει τὰ μὴ πρέποντα, κλέπτει, ψεύδεται, ἀρπάζει, ἀδικεῖ συκοφαντεῖ ὑπὸ τὸ σκότος τῆς ἀμαρτίας διατελὼν μαθύσκεται, ἀσωτεύει, ὑβρίζει, παραβαίνει τὰ συζυγικά καθήκοντα, δὲν ἐκτελεῖ μετὰ συνειδήτος καθαρῶ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ὑποϋργίαν. Τοιαῦτα δὲ πράττων τυρλοῦται καὶ νομίζει ὅτι ἐπιδιώκει τὴν εὐδαιμονίαν του! Ἀλλὰ πόσον ἀπατάται ὁ ταλαίπωρος! Ἡ ἀμαρτία δὲν φέρεי εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον εἰς τὴν κακοδαιμονίαν διό καὶ δικαίως ἐπεκλήθη ἀμαρτία, ὡς ἀποτυχία τις τοῦ ἀκροῦ ἀγαθοῦ, ὅπερ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς καὶ καθαρὰ εὐδαιμονία.

## ΓΕΓΟΝΟΣ

Ὁ Ἰωάννης Βράϊτον ἦτο πόσον εὐσεβὴς, ὥστε πάντες ἐνόμιζον, ὅτι ταχέως ἤθελε γίνεαι ἑφορος τῆς ἐκ-

κλησίας, ἡ δὲ σύζυγός του ἦτο ἐνθερμος φιλόθεος καὶ ἐρασμία γυνή. Ὁ ἱατρὸς Σαμουήλ ἐγεινίαζε μὲ τὸν Ἰωάννην, μεθ' οὗ ἐντὸς βραχείου διαστήματος ἐγένετο στενωτάτος φίλος, ἂν καὶ διέφερον ἀπ' ἀλλήλων διότι ὁ μὲν Ἰωάννης ἦτο νέος λιτός, καλὸς γεωργὸς καὶ χριστιανὸς, ὁ δὲ ἱατρὸς προκεχωρημένος τὴν ἡλικίαν καὶ διανοητικῶς πολὺ ἀνώτερος τοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπίστος, προσθεύων ὅτι ἅπαντες ἐκόντες ἄκοντες, ἀγαθοὶ ἢ κακοὶ θέλουναι σωθῆ.

Οἱ δύο οὗτοι φίλοι ἦσαν ἀχώριστοι εἰς τὸ κυνήγιον, τὴν ἀλειαν, εἰς τὰς θάλασσις ἐκδρομάς καὶ τὴν εὐθυμίαν, ἀλλ' ἡ σύζυγός τοῦ Ἰωάννου ἐβλεπε μεγάλην μεταβολὴν εἰς αὐτόν διότι ἔπαυσε νὰ μεταβαίνει ὡς καὶ πρότερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐγκατέλειπε δὲ καὶ τὴν οἰκογενειακὴν προσευχήν. Νύκτα τινὰ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὡς ἄφρων καὶ ἄλλοτε μὲν κατηρᾶτο τὴν θρηνοῦσαν σύζυγόν του, ἄλλοτε δὲ ἀναφανδὸν ἠρνεῖτο καὶ ἐγλεῦαζε τὴν θρησκείαν του.—Ὡς Ἰωάννην, τῷ εἶπε, κλαίουσα ἡ σύζυγός του, ἄφες τοῦ ἱατροῦ τὴν συναναστροφὴν.—Αὐτὸς δὲ ἀπήντησε, παῦσον κλαίουσα, καὶ βλασφημήσας αὐτὴν ἀνεχώρησεν.—Ἡ νύξ ἦτο λίαν ψυχρά, —οἱ δρόμοι χιονοσκεπεῖς, — αὐτὴ δὲ ἡ δυστυχὴς εἰς μάτην ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τὸν περιέμενε καὶ γνωρίζουσα τὰς κακὰς ἐξεῖς τοῦ ἐλπεῖτο μὴ τυχὸν ἐκεῖτο εἰς τινα γωνίαν παγωμένος καὶ νεκρός διό καὶ ἀπολέσασα τὴν ὑπομονὴν ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν του, ὅτε αἴφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἰδοὺ ὁ Ἰωάννης μεθυμένος ἐξηπλώθη ὥσπερ νεκρὸς ἐντὸς τῆς οἰκίας· ἐνῶ δὲ ἡ γυνὴ του γοεῶς φωνάζουσα, ἀπεπειράτο μὲ τοὺς βραχίονάς της νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐγερεθῇ, αὐτὸς τὴν ἐκτύπησεν ἀβλαβῶς μὲν, ἀλλ' ἡ καρδιά της ἐπάλλε, καὶ βυθισθεῖσα ἐντὸς καθέκλας ἀφήκε τὴν πολυχρόνιον λύπην της νὰ ἐκτραγῇ εἰς ἀγωνιώδη κλαυθμόν. Γυνὴ ἐκραύγασεν ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἤδη κάπως εἶχε σωφρονοσθῇ, ἀλλ' ἦτον εἰσέτι ἀποκτηνωμένος, τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο τὸ ὦ; καὶ λέγων ταῦτα ἠτένισε πρὸς τὴν ἁγίαν Γραφὴν, ἣν εἶχον διὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἥδη

ἦτο ἀνοικτή· αὐτὴ ἐκείνη ἐμπνέουσα εἰς σέ τοιαύτας ιδέας· καὶ εὐθὺς λαβὼν τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο βιβλίον, ἀπερρίψεν εἰς τὴν θύραν, ἰσχυόμενος δὲ ἐθεώρει τὴν καυστὴν τῆς βίβλου, λίαν ἀπαυδῶς, καὶ εἶτα πύσας ἐπὶ τῆς στάκτης, κατέπεσεν εἰς τὴν κλίνην ἀναισθητός ἐκ τοῦ πάθους καὶ τῆς μεθῆς. Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς σύζυγός του ἔμενεν ἀγρυπνός καὶ ἐκλαίει πικρά. Πάλιν τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἰδὼν ὁ Ἰωάννης τὸ μόνον ἐναπομεινὰν βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐζήτησε νὰ τὸ καύσῃ, ἀλλὰ μὴ εὐρὼν φωτιά, ἠνέφριξε τὴν θύραν καὶ ῥίψας αὐτὸ ἔξω, εἶπεν· οὐδέποτε πλέον ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τοιαῦτα μὴδ' αὖτις πράγματα εἰς τὴν οἰκίαν, τὰ περιφρονῶ· ἀκούεις τοῦτο; διότι ἄλλως θὰ ἐρχόμεθα εἰς ῥῆξιν. Μετὰ τοῦτο ἀπῆλθε μεταβάς κατὰ τὸ σύνθημα εἰς τὸ καπηλεῖον. Ἡ σύζυγός του ἐφύλαττε νὰ ἴδῃ ἂν αὐτὸς μετεβάνειν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ, καὶ ἐξελθοῦσα μὲ δάκρυα συνήθροισε τὰ τεμάχια τοῦ σχισθέντος βιβλίου, ἅτινα καίπερ ῥυπαρά τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν κόλπον τῆς καὶ διευθυνθεῖσα πρὸς παλαιὰν τινα δρῦν τὰ ἔκρυψεν ὑπὸ τινα κορμὸν, τὸν ὅποιον συχνάκις ἐπεσκέπτετο καὶ ἀνιγνίσκει κλαίουσα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὁ βίος οὗτος τοῦ Ἰωάννου δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκῇ ἐπὶ πολὺ καὶ ἐπλησίαζεν ἡδὴ ἡ στιγμή τοῦ θανάτου του. Ἐμμένειν ἀσθενὴς ἐπὶ δύο ἐβδομάδας, καθ' ἃς ἡ ἀποστροφὴ εἶχε μεγάλως αὐξήσῃ πρὸς τὴν ἀγαθὴν σύζυγόν του, ἥτις ὅμως τὸν περιποιεῖτο λίαν τρυφερῶς· ἕκαστον βῆμά της ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ παρουσία της τὸν ἠνώχλουν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐποίει ἢ νὰ προφέρῃ βλασφημίας κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Τέλος, ὅτε πλέον ἔπνεε τὰ λοιπὰ προσεκάλεσε τὸν φίλον τοῦ ἱατροῦ, ὃν ἅμα εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν συνῆλθεν ἐπὶ μικρόν. «Ὁ ἱατρε, τῷ λέγει, ἔχω ἀνάγκην ἀνέσεως, διότι πολὺ ὑπέφερον κατὰ τὰς δύο ταύτας τελευταίας ἐβδομάδας—αἰσθάνομαι τὸν θάνατόν μου—τὸν βλέπω πρὸ ὀφθαλμῶν—ἀρα τί πρέπει νὰ πράξω. Θεέ μου! ἱατρε βοηθήσατέ με. Ἀλλοίμονον Ἰωάννη, τῷ ἀπάντησεν ὁ ἱατρός μὲ βλέμμα ἀπελπιστικόν, τὸ ἡμέτερον θρησκεισμα χρησιμεύει μόνον εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὅταν ἔχῃ καλῶς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὸν θάνατον· οἱ λόγοι δὲ οὗτοι κατεφόδισαν τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἀπελπισθεὶς ὀλοτελῶς εἶπε. «Λοιπὸν ἡ κατηραμένη ἐκείνη βίβλος εἶνε ἀληθὴς, ἐγὼ δὲ ἀπώλωλα» καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσε. Ἀναγνώστα, τὸ συμβάν τοῦτο εἶνε ἀληθές, διότι καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων δὲν μετεβλήθησαν ὡς μὴ ὑπάρχοντα σημεῖον. Ἐγὼ ὑπ' ὅσιν, ὅτι καὶ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἱατρός, ὅστις ἀπέθανε τελευταῖος πάντων, ὅτε εὕρισκετο εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, προσεκάλεσεν ἕνα πτωχὸν γέροντα αἰθίοπα, ὁ ὅποιος ἦτο δούλος καὶ τυφλὸς ἵνα δεηθῇ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του, διότι ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ θρησκεισμα, τὸ ὅποιον ἐπρέβευε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν σώσῃ· διὸ καὶ ἐδέχθη τὰς δεήσεις, ἃς ὑπὲρ αὐτοῦ ἔκαμεν ὁ ῥηθεὶς πτωχὸς δούλος.

## Η ΖΟΥΑΤΑΝΑ ΤΗΣ ΓΡΕΝΑΔΗΣ

### ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ

Ὅτε ὁ τελευταῖος θρόνος τῶν Μαύρων, ἰσχυρῶς προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν χριστιανῶν βασιλέων, ἐκλονίζετο καὶ ἐκινδύνευε νὰ καταρῶσθαι διὰ παντός, αἱ ἰσχύουσαι τῆς Γρενάδης οἰκογένειαι, ἀντὶ νὰ ἐνωθῶσι κατὰ τοῦ κοινου ἐχθροῦ, ἐσπάραττον ἀλλήλας.

Ὁ Ἰβν-Χαμίτ ἦτο ὁ ἀρχηγός καὶ ἡ δόξα τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀβενσεράγων. Ἦτο ὁ εὐνοούμενος τοῦ Βααδδὶλ, τοῦ ὁποίου εἴλκυσε τὴν εὐνοίαν διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰ μεγάλα αὐτοῦ κατορθώματα.

Οἱ Ζήγροι καὶ οἱ Γομέλαι, ἀντιζήλοι καὶ ζήλοιοι τῶν Ἀβενσεράγων, δὲν ἐδύναντο νὰ ἀφῇσων αὐτῷ τὴν ὑπεροχὴν. Τὸ μίσος τῶν ἐξεδηλοῦτο ἐν πάσῃ περιστάσει. Ὁ Ἰβν-Χαμίτ ἀκούσας αὐτὰς ἡμέραν τινα κατηγοροῦντας τὴν πρὸς τοὺς χριστιανούς αἰχμαλώτους γενναιότητά του, προχωρεῖ πρὸς αὐτοὺς καὶ λέγει· «Ὁ Ἀλλάχ με προστάζει νὰ κάμνω ἐλεημοσύνην» προτιμῶ νὰ ἐλεῶ τοὺς αἰχμαλώτους. Ἦμην ποτὲ αἰχμάλωτος τῶν χριστιανῶν, καὶ τίς ἐξ ὑμῶν δύναται νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι οὐδέποτε θὰ αἰχμαλωτισθῇ; Ἐπειδὴ οἱ νικηταὶ με μετεχειρίσθησαν καλῶς, ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ μεταχειρισθῶ καλῶς τοὺς ἡττημένους. Γεννηθεὶς Μουσουλμάνος ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ὑπολείπωμαι τῶν χριστιανῶν κατὰ τὴν ἐλεημοσύνην. Ἐάν τις ἐξ ὑμῶν τολμᾷ νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι κακῶς πράττω, τῷ λέγω ὅτι εἶνε ἄθλιος καὶ ψεύστης.» Εἰς ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Ζήγρων ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὕψωσε τὴν χεῖρα ἵνα ραπίσῃ τὸν Ἀβενσεράγον, αὐτὸς ὅμως σύρει τὸ ξίφος καὶ πληγώνει τὸν αὐθάδη, ὅστις ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ αὐτόν. Πάραυτα ἐπέρχεται συμπλοκὴ αἱματηρά· οἱ Ζήγροι ἡττήθησαν, ἀπολέσαντες πολλοὺς τῶν ὁπαδῶν των. Ὁ βασιλεὺς ἐπεμβάς ἐπειράθη νὰ συνδιαλλάξῃ τοὺς δύο τούτους μεγάλους οἴκους· ἡ συνδιαλλαγὴ ὅμως ἦτο μάλλον κατ' ἐπιφάνειαν καὶ οὐχὶ εἰλικρινής. Οἱ διὰ τῶν ὁπλῶν ἡττηθέντες προσέδραμον εἰς τὸν δόλον.

Θερμὴν τινα ἐσπέραν ὁ Βααδδὶλ περιεπάτει μετὰ τοῦ Μωάμεθ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ζήγρων. Ἡ αὖρα τῶν ὁρέων, ὁ φλοῖσθος τῶν ὑδάτων, ἡ γαλήνη τῆς φύσεως ἔθελγον τὸν Σουλτάνον, ὅστις παρεδίδοτο ἄνευ ὑπονοίας εἰς τοὺς κολακευτικούς λόγους ἐνδὲς προδότου.

«Ἐπιθυμῶ, ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς νὰ ὁμιλῶσιν ἐνώπιόν μου μετὰ παρηφίας καὶ ἄνευ ἀποσιωπήσεων.

— Ὡ αὐθέντα μου! πῶς νὰ τολμήσω νὰ ὁμιλήσω καὶ πῶς νὰ δυνθῶ ν' ἀποσιωπήσω;

— Δύνασαι τὰ πάντα νὰ λέγῃς. Ἀγαπῶ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν συχνὰ ἀποκρύπτουσιν ἀφ' ἡμῶν.

— Πολλάκις φρόνιμον εἶνε νὰ γνωρίζῃ τις νὰ ἀποκρύπτῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν εἶνε κίνδυνος νὰ τὴν ἐκστομίσῃ.

— Ὁμίλει, σὲ διατάσσω.

— Θὰ ὑπακούσω ἐάν μοι δώσητε τὸν βασιλικόν